

Градимиp Стојковић

**ЈА КАО ТИ,
ТИ КАО ЈА**

Copyright © 2023 Градимир Стојковић
Copyright © 2023 овог издања, ЛАГУНА

**ЈА КАО ТИ,
ТИ КАО ЈА**

Садржај

I	ПРЕ ПОЧЕТКА	9
II	МОГЛО БИ ОВАКО ДА ПОЧНЕ	19
III	... АЛИ ЈЕ ПОЧЕЛО ОВАКО.	31
IV	ОВАКО СЕ НАСТАВИЛО	43
V	ПА СЕ ЗАКОМПЛИКОВАЛО	59
VI	И КАО ДА СЕ ОВАКО ЗАВРШИЛО, АЛИ... .	69
VII	КОЛАРИЋУ, ПАНИЋУ ПЛЕТЕМО СЕ САМИЋУ	91
VIII	САМИ СЕБЕ ЗАПЛИЋЕМО, САМИ СЕБЕ ОТПЛИЋЕМО	111
	<i>О њисцу . . . . .</i>	127
	Милоје Радовић: <i>Прича одгвуда видљива . . .</i>	131

I

ПРЕ ПОЧЕТКА

Вече је тог Микијевог, дванаестог рођендана, протекло у савршеном реду, али се завршило неочекиваним, истинским изненађењем које им је мама приредила.

– Девојке, хајде да попричамо – позвала их је мама кад су се сви гости разишли.

– Све је у реду, мама – пожурила је Јана да би спречила катастрофу. – Средиле смо собу. Обрисале смо и оно где је Мики просуо парадајз-сок...

– Нема везе, ћеро...

Мама за флеку од парадајз-сока каже „нема везе“!?

– ... треба да попричамо о много озбиљнијим стварима. Седите, молим вас.

Селе су.

– Јавио се тата...

Па шта? Тата се јављао редовно, дар једном месечно.

– ... и договорили смо се, знате, о вашем летовању ове године...

О, да! Договорили се, како да не! Договорили се опет за некакав идиотски камп, као прошле године. Предивни, изузетно занимљиви млади истраживачи. Договорили, договорили, а ко је њих питао?

– Ништа не кажете?

Шта да кажу?

– Па, добро. Ове године вас чека мало изненађење. Идете код тате!

– Аха.

– Само „аха“?

– Чекај! Шта? Код тате?

– Код тате – насмејала се мама.

Изненађење је заиста било – изненађење.

– Али... како...

– Преселио се. Сад има своју кућу. Можете да останете колико год желите. Ако хоћете, све до почетка школске године. А, шта кажете?

Шта да кажу? Ништа. До сада нису били код тате, јер је тата долазио код њих. Виђали су се тако, једном месечно, откако су се он и мама развели. Тата би дошао, узео Микија и њих од маме, па би ишли заједно у биоскоп, у посластичарницу, понекад и на неку приредбу за децу, а обавезно до разних продавница да купе играчке, патике, јакне... а онда би се изљубили и тата би их *враћио* мами.

Мама и тата су се развели давно, кад је Мики још био мали, па се ваљда због тога није сасвим добро сећао како је било док нису били разведени. Једном је Мики, исто давно, али не толико давно да се не би сећао, питао маму шта је то кад је неко разведен, а мама му је објаснила да је то кад тата не живи заједно с њима. Мики је то упамтио. И зато је једном ујака, кад им је дошао у госте, питао:

– Ујко, да ли си и ти разведен?

Ујак је могао да се задави јер је, баш кад га је Мики питао тако паметно питање, сркнуо кафицу, па је срк отишао на погрешну страну. А кад се упри-себио, ујак је питао:

– Откуд ти идеја да сам разведен?

– Па ни ти, као ни тата, не живиш с нама...

Мама се онако, као насмејала. А ујка ништа није одговорио.

Онда је Мики одлучио да пита оно што га је већ дуго мучило:

– Мама, а зашто тата не живи с нама?

Мама се више није смејала. Прво је мало ћутала, па се мало мрштила, па онда казала:

– Тако смо одлучили тата и ја. Знаш, сине, ми смо се волели, па смо се узели, па смо живели заједно и онда сам родила твоје две секе, па онда тебе. И онда смо тата и ја престали да се волимо и тако смо се разишли.

– А јесте ли престали да се волите зато што си родила мене?

– Не – пожурила је мама да објасни. – Престали смо да се волимо после, кад смо видели да не можемо заједно да живимо.

– А зашто?

– Зато што смо сасвим различити.

Опет је заћутала и опет се намрштила. Намрштио се и Мики. Ту му нешто заиста није било јасно: различити су и он и мама, па опет живе заједно! И Шмица и Еди су сасвим различити, мачка и пас, па опет живе заједно, чак и спавају заједно. И свима је то било сасвим у реду.

Мама се и даље мрштила, а он није волео кад се мама мршти. И зато је рекао:

– Нема везе, мама, кад не знаш да ми одговориш, и не мораш.

Па је додао, за сваки случај, да се мама не наљути зато што не зна да одговори, а мама јако не воли кад не зна да одговори, оно што је она њему говорила кад није знао нешто да одговори:

– Ако не знаш, има времена, научићеш...

Близнакиње нису ништа питале. Чак ни кад су сазнале да треба да летују код тате.

Њима се није одлазило из Београда.

За десети рођендан, па на лето, први пут су заједно, а без малог Микија, биле на летовању у оном

глупавом кампу младих истраживача. Све је било више него глупаво, али су се њих две ипак провондиле сасвим океј, за свој рачун, толико океј, да је управник саветовао тати да их никада више на доводи у тај камп.

– Знам да су ваше ћерке – казао је – али оне су немогуће! Тако недисциплиновану децу нисам имао у читавој својој каријери.

– Шта сте му то радиле? – питао је тата, после, док их је возио назад.

– Ништа – одговориле су и то је била савршена истина.

А то је и био основни проблем њиховог камповања, од првог сусрета с управником, јер нису радиле ништа од онога што су радили остали. Док је тата склањао ауто с улаза у камп, Ана и Јана су се пријавиле типу на улазу, а тип им је рекао:

– Хај’те сад до оне зграде, па тамо потражите управника и пријавите му се.

Ана и Јана су се погледале, погледале и то је било сасвим довољно.

– Ја као ти – казала је Јана.

– Може ја као ти? – одговорила је Ана.

– Може ти као ја! – насмејала се Јана.

– У ствари, боље би било ти као ја – довршила је договор Ана.

– Ја прва – рекла је Јана и ушла у ону зграду, а Ана је остала пред улазним вратима.

Није било тешко наћи управника. У ствари, управник, који је ишао кроз ходник, нашао је Ану како стоји испред врата на којима је писало УПРАВНИК.

– Шта радиш ту, мала? – питао је.

– Тражим управника.

– Е па, нашала си га – рекао јој је и увео је у канцеларију.

– Ти, мала – рекао јој је после, уписујући је у некакву свешчурину – ти ћеш у број два, дунгалов за девојчице.

Пар минута потом појавила се пред управником Јана.

– У чему је проблем, мала? – питао је управник.

– Рекли су ми да вам се јавим, да ме сместите.

– Је л' ти то мене мало онако, а?

– Неее – растегла је Јана, невинашце. – А зашто?

– Како зашто?! Па малочас сам те упутио у дунгалов два!

– Извините, али нисте.

– Како нисам?! – отворио је ону свешчурину управник. – Ево, овде пише... Ана Панић, двојка.

– Али ја нисам Ана Панић...

Управник ју је погледао онако, преко наочара, па зарежао:

било потпуно друкчије од оног у ком су обе провеле дотадашње животе.

Ана је у школи била на цени као супер спортиста. Јана је, насупротив сестри, била спортски тутумрак: од свих могућих спортова упражњавала је једино шах, доста успешно, пошто је у школској екипи била прва табла. Овде, у кампу, једини спорт су биле компјутерске игрице, шах се није играо, а главни фазон је била екологија.

За близнакиње главни фазон је, ипак, била замена. Примењивале су то колико од првог дана кад им се обратила професорка. Узела је списак, па према њему почела да дели задатке младим еколозима. Тако је дошла и до близнакиња:

– Ти би, Ана, могла да узмеш узорке воде из потока... а ти, Јано, донеси узорке из водовода.

Професорка, очигледно, појма није имала ко су те девојчице којима је поверила ове задатке. Што је још лепше, није ни погледала девојчице којима је дала ове задатке. Муњевито су размениле погледе, па је Јана, мртва ’ладна, узела епрувете и отишла на поток, а сестра наточила воду из водовода.

И тако је њихову забаву стварања забуне око тога ко је ко прва преживела професорка кад је од Јане узела епрувете, а потом се појавила Ана, са својим епруветама.

– Шта ти, девојчице, хоћеш? – изненадила се. – Па зар ми ниси малочас донела узорке?

Експеримент је, наравно, пропао, јер је слуђена професорка помешала и близнакиње и епрувете и на крају се толико изнервирала да је, као на филму, уместо излазних врата отворила врата оставе и умало ушла у њу.

Друга корист од камповања било је усавршавање система међусобног споразумевања без речи. Могле су да делају као да су биле једна другој у глави и тек је то донело невероватне ујдурме, по чему су изашле на лош глас у кампу, јер нико није баш посебно волео да испадне магарац кад би га њих две узеле у машину.

На крају, њихов тата, поред онога што је чуо од управника, добио је пријатељски савет и од професорке:

– Знате, ваше ћерке ипак нису за овакве активности. Нису се баш богзна како уклопиле, па бисмо вам саветовали...

И тако даље. Наравно, све се сводило на оно: далеко им лепа кућа!

Управо због тога обе су остале без текста кад им је мама рекла да иду код тате. То је било нешто што нису могле ни у сну да очекују. Нема глупавих кампова, али има тате и смарања у тамо некој селендри, неком Недобнику.

– Знаш шта – казала је Јана Ани, касније, кад су остале саме. – Не долази у обзир!

– Не долази – сложила се Ана.

Погледале су се и климнуле главама: смислиће оне систем за вађење.

До распуста има довољно времена.